

Úsvit dávných válečníků

Byly dvě hodiny odpoledne. Dějepisářka Tečná zrovna povídala třídě 7.B o vyspělém Římě a Řecku. Nikoho to nebavilo, tak pod lavicemi hráli na mobilech nebo si posílali vzkazy a povídali si. Učitelka si toho zřejmě nevšimla. Až najednou...

„Horák, co to je?“ zeptala se přísně.

„Nic,“ řekl Filip a rychle svůj papír schoval.

„Dej mi to,“ přikázala Tečná.

„No jo,“ zahučel a donesl papír učitelce.

„Hm,“ pokyvovala úča hlavou. Pak začala číst papír nahlas: „Sraz v 7 na TWA. Vezměte si svoje velitele. Až přijдете, napište do chatu.“ Co to má být? Nějaký karneval?“

Celá třída se rozesmála.

„Co je na tom vtipného?“ mračila se na nás úča. Celá třída naráz zmlkla. Tečná ještě jednou přejela třídu svým ohnivým pohledem a zastavila se na Pavlu Macháčkovi.

„Macháček k tabuli. Kdy zavraždili Caesara? Určitě to víš, když se bavíš.“

Rozhostilo se ticho. Bylo slyšet jen tikání hodin. A pak se najednou ozval sladký zvuk zvonku.

„Svobodaaaaaaa!“ křičel Milan.

„Tak běž, Macháčku. Však na tebe přijde řada. Nemysli si,“ zlobila se učitelka.

Sára zapnula počítač. „Ještě pět minut,“ oddechla si. Plocha se však nenačetla. *Proč zrovna teď?* zlobila se v duchu. Musela ho restartovat. Podruhé už všechno naběhlo v pořádku. Zbývaly dvě minuty. *Honem!* Rychle si naklikala heslo na svůj hráčský účet a spustila hru.

Smysl hry spočíval v tom, že sis vzal nějakého řeckého, římského, barbarského nebo kartágského velitele, k němu tři jednotky a bojovala se svými spojenci proti nepříteli. Stačilo ho buď vyhladit, nebo obsadit základnu.

Konečně! oddechla si Sára. Bylo právě na čase. Vzala si své dvě jednotky lučištníků a jednu jednotku řeckých hoplítů. Přesně když se číslice 59 změnila na 00, klikla na tlačítko *Hrát*. Chvilí čekala, než se bitva načte. Měla štěstí. Mezi jejími spojenci byli všichni – Daniel, Filip i Jarek. Daniel si vzal Vercingetorixe, Filip Germanica a Jarek Arminia.

„Tak jdeme na to,“ povídala si pro sebe Sára.

Bitva proběhla dobře. Měli skvělé spojence a Sára, Jarek, Filip i Daniel masakrovali nepřátelské vojáky o sto šest. Na konci bitvy byla Sára třetí, předběhl ji Filip se svou římskou pěchotou a nějaký Rus. Stiskla tlačítko pokračovat. Obrazovka ale lupla a byla celá černá.

„Ach jo,“ naštvála se Sára a vzala si do ruky mobil. Vytočila číslo na Filipa. Ten to okamžitě vzal.

„Co je?“ ozvalo se.

„Nejede mi monitor.“

„Cože? Mě taky ne. Jak je to možné?“

„Nevím. Stalo se to na konci bitvy po konečném skóre,“ vysvětlovala Sára.

„Jo. Je to celý nějaký divný. Mám špatný tušení.“

„Volá mi Jarek. Tak čau,“ Sára ukončila hovor a hned zase vzala Jarka.

„Mám tu problém,“ začal Jára. „Nejede mi monitor.“

„Si děláš srandu? Nám, mně a Filipovi, taky ne! Teď jsem mu volala.“

„Dobře. Zavolám ještě Danielovi. Ahoj,“ rozloučil se Jára.

Jarek se postavil a šel k oknu, kde byl lepší signál. Najednou mu zazvonil mobil. Daniel. Zvedl ho a přiložil si ho k uchu.

„Nejede ti monitor,“ předběhl Daniela Jára.

„Jak jsi to uhodl?“ divil se Daniel.

„Nejede nikomu.“

„Co budeme dělat?“

Jarek se mu už chystal odpovědět, ale nestihl to. Něco ho sevřelo a táhlo ho to do monitoru. To samé se ve stejný čas stalo Sáře, Filipovi i Danielovi. Neměli šanci se ubránit. Vcuclo je to dovnitř.

Všichni čtyři se objevili na jakémisi náměstí. Vypadalo jakoby ze středověku. Kolem stály obrovské domy se sloupy. *Vlastně to jsou chrámy*, pomyslela si Sára. *Ale jak se sem dostali?* Na náměstí nebyli sami. Kolem bylo tolik lidí! Všichni na sobě měli zbroj, někteří koženou, jiní zase z nějakého kovu. Byli to vojáci! Většina měla v ruce štít, objevily se tu kulaté, hranaté ale i oválné. Ti s těmi hranatými štíty měli u opasku krátký meč. Ti s těmi kulatými zase kopí nebo píky. Náměstí celé hučelo a plnilo se dalšími a dalšími lidmi ve zbroji.

Vtom si Daniel všiml, co má na sobě on.

„Ech!“ zvolal. „Co to je?“

Filip se na něj podíval a začal se smát. Daniel vypadal přesně jako Vercingetorix ze hry, kterou před chvílí hráli. U opasku se mu houpala válečná sekera.

„Co se směješ? Koukni se na sebe,“ upozornil Filipa Dan. Filip byl pro změnu ve stylu Germanica. U nohou mu ležel štít a helma. Filip se pro ni sehnul a nasadil se ji. Jen tak z legrace zvolal:

„Germanicus, římský konzul!“

„Hej, hej, hej!“ ozvalo se z davu sborově.

„Máš tu své přívržence.“

„Drž klapačku, Jarku.“

Sára se podívala na sebe. Kynane.

Jarek byl, jak se dalo čekat, Arminius.

„Čum, kdo jede?“ ukázal Filip na nějakého bojovníka na koni. Vypadal jako posel. Jel přímo k nim.

„Kdo jsi?“ zeptal se Jarek.

„Mé jméno je Marcus,“ řekl muž hlubokým hlasem. „Veliký Germanicu, legie už čeká. Vezmi s sebou i Kynane a ostatní. To mi přikázal konzul Octavianus.“

„A kam mám jít?“

„Na jižní pláň. Tam jsou naše vojska, pane.“

„Aha,“ řekl zmateně Filip. „Jdeme lidi, tenhle ten týpek určitě ví, kam.“

Tak jednoduché to ale nebylo. Marcus jim totiž ujel. Než se vymotali z náměstí, třikrát zabočili do slepé uličky. Nakonec ale došli, kam chtěli.

Po schodech vyšli na balkon a rozhlédli se po okolí. Brada jim málem spadla na zem. Pod nimi se rozprostíralo obrovské údolí. A v něm byly tisíce vojáků. Ve středu stáli římsští vojáci. Převážně šermíři, ale sem tam i oštěpaři a jízda. Vzadu dokonce Sára zahlédla i pět balist – katapultů. Na levém křídle se chystali Řekové. První linii tvořili píkaři, těsně za nimi hoplité a střed tvořili lučištníci s prakovníky. Za nimi pak stálo ještě pět řad hoplítů, kteří zřejmě měli chránit lučištníky z týlu. Úplně nalevo stály tři oddíly jezdců s dlouhým kopím. V jejich čele jel řecký velitel Alexandr Veliký. Na pravém křídle se řadili Boudiciny psovodi. Vedle nich byly tři družstva barbarské pěchoty. Jejich muži měli zaoblené štíty pomalované válečnými barvami. Největší část barbarů však tvořila jízda. Bylo to k popukání. Tolik bojovníků.

„Á. Tady jsi, Germanicu,“ ozvalo se za čtveřicí. Podle oblečení to byl zřejmě Caesar. Měl i zlatou ratolest kolem hlavy a v ruce třímал standartu. „Měl bys se vojákům ukázat. Už čekají.“

„Jo, dobře,“ Filip váhavě přešel k okraji balkonu a naklonil se. *Uf, to je výška*, pomyslel si. Narovnal se a znova zvolal: „Germanicus!“

Šum vojska náhle ustal a sborově se ozvalo: „Náš vítěz!“ Filip se otočil na Caesara. Ten ho kývnutím hlavy povzbudil. Filip se usmál a zakřičel na armádu: „Tuto válku vyhraje. Jupiter nad námi stojí!“ Ani nevěděl, kde ta slova vzal, ale prostě je řekl. Vojsko začalo hlasitě dávat najevo svůj souhlas.

„A co budem dělat my?“ zeptal se Jarek.

„Arminie, támhle máš své jezdce,“ ukázal Caesar na barbarskou jízdu. „A ty, Vercingetorixi, tvoji

jsou barbarští šermíři. Kynane, na tebe čekají prakovníci. Miltiades má píkaře, takže hoplíty nepotřebuješ. A Leonidas ti chrání týl.“

„Kdy bude vůbec ta bitva?“

„Těžko říct. Ambiorix byl vyslán na výzkum. Jakmile se vrátí, poví nám to,“ usmál se tajemně Caesar. „Za chvíli přijde ještě Boudica a doprovodí vás na bojiště.“

Caesar odešel, nasedl na koně a přátelé viděli jen jak cválá směr katapulty. Kolem byly jen stráže a pár dalších velitelů.

„Kde to vůbec jsme? A v jaké době?“ otřásl se znepokojivě Daniel.

„Tuším, že někdy v roce 60 př. n. l. Ale špatně se to odhaduje. Jsou tu různí velitelé z různých dob.“

„Ne. Já vím, kde to jsme. Celou dobu jsme museli být slepí, ale je to jasné jak facka! Nějak nás to dostalo do tý hry! Dívejte: je tu Miltiades, Caesar, Arminius, Kynane. Téměř všichni z TWA.“

„I Boudica,“ vložila se do toho Sára, která jenom zírala na přicházející ženu. Boudica měla koženou zbroj a obličej celý pomalovaný modrou barvou.

„Správně. To vám to ale trvalo, než jste na to přišli.“

„Proč tu jsme?“

„Chtěli jste bojovat a dostali jste příležitost. Je to jen díky Odinovi. Abyste se nedivili, Odin je severský bůh.“

„Takže tu máme i bohy. No super.“

„Jediná možnost, jak se odsud dostat, je vyhrát nadcházející bitvu. Samozřejmě, když prohraje, zemřete.“

„A nemůžu tu jen počkat, zatímco budou vojáci bojovat?“ zeptal se s nadějí Daniel.

„Ne,“ usmála se Boudica. „Mým úkolem je vás čtyři udržet na živu, ale nebudu nic slibovat.“

Vtom se z ulice přičítal Ambriox. „Nepřítel už jde!“

„Honem. Na místa,“ vyděsila se Boudica a vedla přátele dolů do údolí. Boudica poslala Sáru za prakovníky. Na Filipa už netrpělivě čekal oddíl římských legionářů. A Jarek se s Danem vydal za barbary. Vyhoupal se do sedla a vzal do ruky otěže. Na koni jel Jarek poprvé. Dan se zařadil za pěchotou. Teprve teď si všiml, jak je jeho sekera velká. Jistě byla i těžká, ale najednou se cítil silnější. Jeden z vojáků mu podal štít. A vtom spatřil jak se přední linie, vedené Germanicem, sunou dopředu.

„Vpřed!“ zvolal Daniel a celá barbarská horda se dala do pohybu. „Rychle!“

Jarek se dostal do vedení a předjel celou legii. Jízda na koni se zdála těžká, ale pro něj to bylo něco jako každý den chodit do školy. Přišlo mu to normální.

„Kupředu!“ volal Miltiades a celá přední linie začala pochodovat vpřed. Sára si nabila prak a poháněla opozdilce dopředu.

Celou legii ovládal Filip jako Germanicus. Najednou se mu zbystřily smysly a on věděl, co přesně udělat. Nepřítel zaútočí na druhou stranu města, a proto ho musí co nejdříve obejít. Legie se sunula překvapivě rychle vpřed. Brzy město obešli a rozestavili se do obraných pozic. Miltiades se posunul k branám města a zaujal se svou jednotkou bojové postavení. Hoplíti se rozestavili na levé křídlo a Filip s Římany do středu. Sára přešla na pravé křídlo, za Danielem a Jarkem. Ten byl ale pryč. Chvíli se rozhlížela a pak zahlédla Jarkův oddíl, jak se přibližuje. Jakmile se ale podívala pořádně, zjistila, že velitele tohoto oddílu nezná. Jednotka právě projížděla kolem malého lesíku, když se na ně vyřítal Jarek. Zaútočil z boku a hlavně nečekaně. Nepřátelské družstvo nemělo šanci. Za chvíli už nezbyl jediný voják. Najednou se objevila obří armáda. Zaduněly válečné rohy a všichni vyrazili s křikem bojovat.

„Střílejte na mé znamení!“ křičela Sára a vystřelila první ránu. Střela byla přesná. Zasáhla nepřátelskou pěchotu a za ní jich letěly další tři sta. Nepřátelé byli oslabeni, ale Sára už nemohla střílet dál, protože se začalo bojovat tváří v tvář a mohla by zasáhnou vlastní spojence. Našla nový cíl.

Daniel se mezitím dostal až k oslabeným nepřátelům a začali se bít. Chvíli to vypadalo, že nepřátelé utečou, ale pak jim na pomoc přišly další čtyři jednotky.

„Louče!“ zařval Daniel a poodstoupil. Jeho jednotka vrhla zapálené louče přímo do nepřátelských řad. Účinky byly smrtící. Počkal, až oheň dohoří a znova se vrhl do boje. Vymlátíl celé dvě jednotky. Najednou si ale všiml, že se k nim přibližují nepřátelé s hoplíty. A dal povel k ústupu.

Filip se byl přesně ve středu celé legie a s vervou se vrhal do bitvy. Zlikvidoval už pět družstev. Bohužel ho to stálo i hodně životů jeho bojovníků. Ale nad tím zrovna nepřemýšlel. „Výpad!“ křikl a jednotka se rozeběhla a těžkým úderem nepřítele srazila k zemi. Předvoj nepřátelských jednotek již zlikvidoval, teď hledal další oběti. Když vtom si všiml, že pravé křídlo ustupuje. Sára sice vojáky kropila kameny o sto šest, ale to bohužel nestačilo.

„Vojáku, běž a řekni Alexandrovi, aby vyslal píkaře. Pravé křídlo,“ řekl rychle jednomu z vojáků a ten se hned rozeběhl a hledal Alexandra Velikého.

Jarek se rozjel přímo do další jednotky. Ale všiml si i něčeho jiného. Lučištníci. „Stát! Otočit!“ vyzýval vojáky. „Jedem na lučištníky!“ a hned se rozjel oklikou a napadl je z týlu. Než stihli lučištníci zareagovat, polovina jejich oddílu padla pod kopyty Jarkových bojovníků. Jarek se rozjel a sekal mečem, kde se dalo.

Boudica se mezitím přesunula z levého křídla na druhé a poslala na nepřátele psy. Hoplité padli, ale za nimi stáli další. Ustoupila a nepřátelé se vrhli na pravé křídlo a definitivně je rozmetali.

„Pane! Pane! Pravé křídlo padlo!“ volal jeden voják na Filipa.

„Ale ne. Převezmi velení,“ řekl Filip a sám se se svou jednotkou prodíral napravo.

Miltiades už byl na cestě. Dál pobízel své vojáky. Přišli v pravou chvíli. Pravé křídlo již nežilo.

„Falanga!“ zakřičel přes všechn hluk a řev okolních jednotek. Píkaři se semkli k sobě, nastavili dlouhá kopí a pomalu se sunuli kupředu. Nepřátelé se lekli a ustupovali zpět. A najednou se úplně rozprchli. A pak je Miltiades rozmetal.

Když Filip uviděl, že je pravé křídlo pod kontrolou, vrátil se zase do středu a pomalu, ale jistě postupovali vpřed. Přivalili se další zástupy nepřátel. Tentokrát to byla přesila. Filip věděl, že musí střed udržet co nejdéle. „Stát!“ vykřikl. Přední řady se zastavily.

Sára spatřila, že se Filip s vojskem zastavil. Teď přišla řada na ni. „Palte!“ zvolala Sára a vystřelila z praku. Na nepřátele letěli stovky střel. A další byly připraveny k odpálení. Prakovníci dobře plnili svou práci. Naděje však znova klesla, když se nepřátelská vojska sešikovala do želvy. Filip dal povel k rychlému výpadu a způsobili nepříteli těžké ztráty. Pořád ale byli v přesile.

Jarek objel hlavní část nepřátelské armády. Na chvíli dal povel k zastavení. Najednou ho ale něco zasáhlo do ramene. Byl to malý kamínek. *Co to sakra je?* ptal se sám sebe.

„Prakovníci!“ vykřikl a ujížděl s jednotkou pryč. Otočil se a zjistil, že už má naživu jen půlku družstva. Další útok prakovníků nebo lučištníků by nepřežili. Rozhodl se tedy pomoci jinak.

„Jedem!“ zvolal a rozjel se směrem k městu. Vzal to pro jistotu lesíkem. Potkávali spoustu nepřátelských zběhů, těch, kteří už se vzdali. Byli schovaní v keřích. Jarek se s nimi nezdržoval a jel přímo za Caesarem.

Caesar byl se svými katapulty na kraji města. Zatím ani jednou nevystřelil. Čekal na vhodnou příležitost.

„Arminie. Neseš mi špatnou zprávu?“ podotkl, když spatřil jeho polomrtvé družstvo.

„Potřebujeme, abys se zařadil do boje. Přesuň se více do středu a odstřeluj pěšáky.“

„Dobrá, ale ty si doplň své družstvo. Budeš ho potřebovat,“ řekl škodolibě Caesar a dal povel k přesunu. Těžké katapulty se sunuly pomalu kupředu. Caesar je neustále komandoval.

Jarek přemýšlel o tom, jak si má doplnit družstvo, když v tom ho něco napadlo.

„Kupředu!“ zakřičel. Malým obloukem objel střed a pravé křídlo. „Na základnu!“ Jarka napadlo, že když najde nepřátelského legáta a zabije ho, nepřítel se třeba vzdá.

Ve středu panovala panika. Vojáci se strachem utíkali. Filip měl čím dál méně početnější jednotku. Nepřítel naopak sílil. *Prosím. Caesare, už vystřel!* prosil v duchu. Jeho přání se vyplnilo. V tu chvíli byl už Caesar na určeném místě a vypálil první střely. Dopadlo to katastrofálně, tedy pro nepřítele.

Katapulty zasáhly cíl přesně. Zlikvidovali celkem téměř čtyři jednotky.

„Do boje!“ zařval Filip a vrhl se dál kosit nepřítele. Po druhé střele katapultů však už neměl koho. Nepřítel jim padl přímo před očima. Ti, kteří ještě zbývali, se dali na útěk. „Kupředuuuuu!“ zavolala Sára na Filipa a hrnula se k nepřátelskému táboru. Spojenci tábor obklíčili a lučištníci odstřelovali zbylé jednotky, které ještě chrabře chránily tábor před nepřítelem. Vtom si Sára uvědomila, že tu není Daniel a Jarek.

„Ne!!!!“ zakřičela strašlivě přes celé bojiště. Utíkala zpátky k městu a volala: „Danieli, Jarku! Kde jste?!“ Nikdo jí však neodpovídal. Až pak najednou: „Kynane!“ Sára se otočila a koukla, kdo ji volá. Mával na ni Caesar. Běžela k němu.

„Zde jsou tví přátelé,“ ukazoval na poraněného Daniela. Ležel na zemi a vedle něj seděl Jarek. Daniel byl celý pořezaný a popálený. Někde ztratil helmu. Jarek ho ošetřoval a obmotával mu popáleniny.

„Co se mu stalo?“ zeptala se s hrůzou v hlase Sára.

„Nevím. Jel jsem zabít legáta, když vtom jsem si ho všiml. Seděl a kolem pobíhalo asi deset vojáků a snažili se ho bránit před útoky hoplítů. Pozabíjel jsem je a Daniela odvezl sem,“ povídal Jarek.

„Hlavně že žije.“

Pak zaduněly válečné rohy. Nepřátelská základna padla. Najednou se vedle Jarka objevil Filip, celý zmatený. A hned po něm i Boudica.

„Přišel čas,“ řekla Boudica. Jarek se lekl. *Umřít?* pomyslel si. Ale Boudica se na něj usmála, jako kdyby věděla, co si Jarek myslel. „Vyhráli jsme,“ a pak...

...je najednou něco vtáhlo do nicoty a oni se ocitli u Daniela na půdě.

„My jsme se vrátili!“ zvolal radostně Daniel, který půdu okamžitě poznal a běžel rozsvítit.

„Ach jo. Ten boj byl docela super,“ povzdechl si Filip. Jarek ho sežehl pohledem.

„A čumte, co nám zůstalo,“ ukazoval Daniel. Už byli zase jako dřív, ale zůstalo jim oblečení a zbraně. Danielovi se dokonce vrátila i ztracená helmice.

„Alespoň máme památku. Ale jak to propašuju přes naše mámy?“ zeptal se Jarek.

„Dáme to k vám přes plot. Vy máte velkou kůlnu, to se tam vleze,“ navrhl Filip.

Daniel přešel ke dveřím a odemkl. „Pojďte,“ vyzval kamarády.

Když se potichu snažili dostat na zahradu, přistihla je Danielova máma.

„Co to je?“ ptala se a ukazovala na Danielovu sekeru. „To máte z tý hry, že? Vy už si na to hraje i reálně. Asi ti to budu muset zakázat.“

Kdyby jen Danova máma tušila, co se jim stalo.

„Mně to nevadí. Tý hry už mám plný zuby. Ale můžem jít ven, že jo?“

„No dobrá. Ale žádné bojování.“

„Neboj,“ zakřenil se Daniel a šli k Jarkovi.

Další den ve škole:

„Hej Filipe,“ volal Milan. „Už jsem si to taky stáhl. Zahraju si?“

„Ne!“ křičel Filip a s Danielem a Jarkem prchali ze třídy.

Ti jsou ujetí, pomyslel si Milan a šel si opsat úkol do matiky.

Vypracovala : Sára Chmelová, 12 let, žákyně 7. ročníku, ZŠ Lysice